

danske Fabrikker skulle, naar der er en saa lille Prisforskel, miste Arbejdet. Vor afdøde Kollega, Professor Matzen, brugte en Gang det Udtryk ved Behandlingen af Toldloven: Lad os sørge for at skaffe dansk Arbejde til danske Arbejdere, det vil give Tilfredshed og Lykke herhjemme, og det haaber jeg ogsaa maa blive Tilfældet i Fremtiden, og at det skal være sidste Gang, Arbejderne og Arbejdsgiverne skulle med Sorg i Hjertet kunne paatale noget som det, her er sket.

Ved samme Lejlighed maa jeg maaske fremdrage en anden Sag, der er kommen til mig i Eftermiddag, og som jeg derfor kun ganske kort skal antyde. Det viser sig, at der er en ringe Forstaaelse af det nationale Arbejdes Betydning herhjemme paa forskellige Sider. Der er sket det, man ikke skulde tro var nødvendigt herhjemme, der er dannet en Forening for dansk Arbejde. Denne Forening søger at slaa til Lyd rundt omkring for, at vi skulle foretrække dansk Arbejde, hvor det er konkurrencedygtigt, lige saa smukt og lige saa billigt som andet, og den vil paatale baade hos Autoriteter og hos private, naar der sker noget, som ikke burde være sket. Repræsentanter for denne Institution i Forening med Formanden for Industriforeningen og Formanden for Jernindustriens Sammenslutning af Arbejdsgivere henvendte sig i September til den nuværende Minister for offentlige Arbejder i Anledning af, at et Arbejde paa 200,000 Kr. var gaaet til Udlandet; det drejede sig om en Transportbane for Statsbanerne og et Kullosningsanlæg. Det er ganske mærkværdigt at se, at det er igen Statsbanerne, de have benyttet Fabrikken „Titan“ i en længere Aarrække til at give dem Oplysninger om dette Arbejde, hvad det kunde koste, have faaet et foreløbigt Overslag fra Fabrikken, benyttet dennes Ideer, og da det saa kom til Stykket, gav de Arbejdet til et tysk Firma, der kun havde vist sin Dygtighed et Sted her i Landet ved at anlægge et Kullosningsapparat i Aarhus, som ikke duede, og som de andre maatte forandre. Desuagtet faar det Arbejdet. Nu mødte en Deputation op hos den nuværende Trafikminister — jeg ved nu nok, at det er ikke ham, der skal have Skændene for det, der er passeret, det var hans Forgænger, Hr. Weimann, og Direktør Busse og Maskinbestyrer Rambusch, med hvem de paagældende forhandlede. Nu føre de Klage til den nuværende Minister, og han sagde, at personlig var han stemt for, at Staten altid burde vise dansk Arbejde alt

skyldigt Hensyn, og at det danske Tilbud bør foretrækkes, selv om det skulde vise sig lidt dyrere end det udenlandske, naar man havde Indtrykket af, at det var et loyalt og vel udarbejdet Tilbud, og Ministeren forsikrede til Slut Deputationen om, at de altid skulde finde ham staaende paa det danske Arbejdes Side, naar det var foreneligt med Landets Tarv. Det var gode Ord, og jeg er vis paa, at Ministeren mente dem. De indsendte da et Brev, stilet til Ministeren for offentlige Arbejder, hvori de fremdrog hele Sagen og fremhævede bl. a. deri, at „Titan“ har udført 19 Kullosningskraner i København, 15 i Provinserne og en Mængde i Udlandet, i Tyskland, Norge, Sverige og Rusland. Og en af det engelske Admiralitet udsendt Kommission af sagkyndige udtalte, at „Titan“s Konstruktioner af Kultransportanlæg vare de bedste, men Admiralitet har i Overensstemmelse med engelsk Praksis krævet, at enhver Del af Arbejdet skulde udføres paa engelske Værksteder. Herhjemme lade vi 200,000 Kr. rulle ud af Landet efter at have sat et dansk Firma i unødigt Bekostning og vakt Forhaabninger om Arbejde paa en Tid, hvor den danske Maskinindustri er daarligt stillet paa forskellig Maade, idet den f. Eks. ikke har nogen som helst Beskyttelse. At man tilsidesætter denne Industri, er en stor Fejl, jeg havde nær sagt nærmest en Skandale. De store Organisationer have forgæves ventet paa et Svar, det synes, som om de høje Embedsmænd i Jernbaneadministrationen ikke have stort Jag med at svare paa den Omgang. Den er jo ogsaa lidt vanskelig at svare paa, det vil jeg indrømme. Jeg vil bede den højtaerede Minister foranledige, at Administrationen kunde faa i Sinde at give et Svar, helst et fyldestgørende. Det skulde være os kært; men det er min Overbevisning, at vi faa et, der er „til hvilken Side hver anden Gang“; saa kunne vi gaa med det, og saa sige de: Vi skulle tænke paa jer en anden Gang. Men et Svar synes jeg, de store Organisationer kunde fortjene, ogsaa af Hensyn til deres Arbejdere, som forgæves have ventet paa, at der skulde blive givet dem Grunde, hvorfor dette Arbejde er gaaet bort fra dem. Det er den Slags Begivenheder, som sætter ondt Blod. Jeg kan derfor forstaa, at min Kollega (Harald Jensen) var noget inde paa at bebrejde Regeringen, at den førte Agrarpolitik. Det vil jeg ikke gøre, og jeg tror, at Ministeren har Ret i, at den ikke fører en saadan Politik. Vi skulde heller